

Wzorzec FCI nr 144/09.07.2008

BOKSER

(Deutscher Boxer, German Boxer)

Kraj pochodzenia: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 01.04.2008

Przeznaczenie: Pies towarzyszący, obrończy i użytkowy.

Klasyfikacja FCI: Grupa 2 - Sznaucery, pinczery, molosy,
szwajcarskie psy pasterskie i rasy pokrewne
Sekcja 2.1 - Molosy, typ dogowaty.
Rasa podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Za bezpośredniego przodka boksera uważa się brabanckiego bullenbeissera.

Ówczesną hodowlę bullenbeisserów prowadzili myśliwi, wykorzystujący je do polowania. Zadaniem bullenbeissera było złapanie osaczonej przez psy naganiające zwierzyny i przytrzymanie jej do momentu przybycia myśliwego. Aby dobrze spełnić swoją rolę pies ten musiał mieć możliwie szeroką kufę z szeroko rozstawionymi zębami.

Mógł w ten sposób mocno wgrzyźć się i przytrzymać ofiarę. Każdy bullenbeisser, który posiadał te cechy był przydatny w polowaniu i tym samym nadawał się do dalszej hodowli, która dawniej kierowała się wyłącznie użytecznością psa i jego przydatnością do konkretnych celów.

W ten sposób wyselekcjonowano psa o szerokiej kufie i z wysoko umieszczoną trufłą nosa.

WYGLĄD OGÓLNY:

Bokser jest psem średniej wielkości, krótkowłosym, krępyim o kwadratowej budowie, mocnym kośćcu oraz suchym, silnie rozwiniętym i plastycznie uwidocznionym umięśnieniem. W ruchu jest żywy, pełen siły i szlachetności. Nie może być ociężały, ani niezgrabny jak również wątki i zbyt lekki.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość korpusu do wysokości w kłębie - kwadratowa sylwetka, tzn. linie poziome - podłoża i górna poprowadzona na wysokości kłębu

oraz pionowe - na wysokości łopatki oraz guza siedzeniowego – tworzą kwadrat.

Głębokość klatki piersiowej do wysokości w kłębie = klatka piersiowa sięga do łokci. Głębokość klatki piersiowej wynosi połowę wysokości w kłębie.

Długość grzbietu nosa do długości głowy = długość grzbietu nosa w stosunku do długości mózgowcaszki ma się jak 1:2 (mierząc od trufli nosa do wewnętrznego kąta oka oraz od wewnętrznego kąta oka do kości potylicznej).

ZACHOWANIE/CHARAKTER:

Bokser powinien mieć silny system nerwowy, być pewny siebie, spokojny i opanowany. Jego charakter należy do najważniejszych cech rasy i powinno się zwracać nań wielką uwagę. Przywiązanie i wierność w stosunku do właściciela i całego domu, jego czujność i odwaga jako obrońcy słynne od dawna. Bokser jest łagodny wobec domowników, ale nieufny w stosunku do obcych, radosny i przyjazny w zabawie, ale nieustraszony w poważnych sytuacjach. Jest łatwy w szkoleniu ze względu na swoją karność, rezolucyjność, wrodzoną odwagę, naturalną ostrość i rozwinięty zmysł węchu. Jako pies mało wymagającym a równocześnie bardzo czysty jest ceniony zarówno w rodzinie jak i jako pies obrończy, towarzyszący i służbowy. Ma pewny charakter, również w starszym wieku pozbawiony fałszu.

GŁOWA:

Nadaje bokserowi charakterystyczny wygląd, jej wielkość musi zachowywać odpowiednie proporcje w stosunku do całego ciała, nie może sprawiać wrażenia ani za lekkiej, ani za ciężkiej. Kufa powinna być możliwie szeroka i mocna. Piękny wygląd głowy zależy od harmonijnej proporcji pomiędzy wielkością kufy i mózgowcaszki.

Kufa oglądana z dowolnej strony - od przodu, z góry lub z boku - zawsze musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do mózgowcaszki, tzn. nigdy nie może sprawiać wrażenia zbyt małej. Głowa powinna być sucha, tzn. bez żadnych fałd. Przy wyętej uwadze psa, w naturalny sposób na głowie tworzą się jednak fałdy. Od nasady nosa po obu stronach przebiegają w dół trwale zaznaczone fałdy.

Ciemna maska ogranicza się do kufy i musi wyraźnie różnić się od umaszczenia głowy, aby część twarzowa nie sprawiała zbyt ponurego wrażenia.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Mózgoczaszka powinna być możliwie wąska i graniasta. Jest lekko wysklepiona, nie może być ani zbyt kulista i krótka, ani płaska i zbyt szeroka, potylicyca nie powinna być zbyt wysoka.

Bruzda czołowa słabo zaznaczona, szczególnie pomiędzy oczami nie może być zbyt głęboka.

Stop: Czoło tworzy w stronę grzbietu nosa wyraźny uskok. Grzbiet nosa nie może przechodzić w część czołową jak u buldoga, ale nie może również być opadający.

Trzewioczaszka:

Nos: Nos jest szeroki i czarny, bardzo lekko zadarty, szerokie nozdrza, koniuszek nosa umieszczony nieco wyżej niż nasada.

Kufa: Kufa powinna być mocna we wszystkich trzech wymiarach, tzn. nie może być spiczasta, wąska, krótka ani zbyt płaska. Jej kształt określany jest przez: a) kształt szczęk, b) ustawienie kłów, c) kształt fafli. Kły muszą być rozstawione możliwie szeroko i mieć odpowiednią długość, dzięki czemu widziana od przodu kufa jest szeroka, niemal kwadratowa i tworzy z grzbietem nosa kąt rozwarty. Od frontu krawędź górnej wargi opiera się na krawędzi wargi dolnej. Wygięta do góry część żuchwy z dolną wargą, zwana brodą, nie może w sposób widoczny wysuwać się przed górną wargę, ani tym bardziej chować się pod nią, lecz powinna być zarówno od przodu, jak i z boku dobrze zaznaczona. Przy zamkniętym pysku kły i siekacze żuchwy, podobnie jak język nie mogą być widoczne. Wyraźnie widoczna jest frontalna bruzda górnej wargi.

Fafle: Fafle dopełniają kształt kufy. Górna warga jest gruba i mięsista.

Wypełnia ona lukę powstała na skutek wysunięcia żuchwy, opierając się jednocześnie na jej kłach.

Zgryz: Żuchwa jest wysunięta przed górną szczękę i lekko wygięta ku górze. Charakterystycznym zgryzem boksera jest przodozgrzyz.

Szczęka jest szeroka u nasady i jedynie w bardzo niewielkim stopniu zwęża się ku przodowi. Uzębienie jest silne i zdrowe.

Siekacze powinny być równo ustawione w prostej linii, kły szeroko rozstawione i odpowiedniej wielkości.

Policzki: Policzki są wykształcone odpowiednio do mocnych szczęk, nie wystają jednak zbyt wyraźnie, przechodząc raczej lekkim łukiem w kufę.

Oczy: Oczy ciemne, nie mogą być ani zbyt małe, ani wylupiaste, ani też zbyt głęboko osadzone. Powinny wyrażać energię i inteligencję, spojrzanie nie może jednak być groźne ani zbyt przenikliwe.

Oprawa oczu powinna być ciemna;

Uszy: Zachowane w stanie naturalnym są odpowiedniej wielkości, osadzone po bokach w najwyższej części mózgowcaszki.

W spoczynku przylegają do policzków, w stanie wyętej uwagi skierowane są do przodu tworząc wyraźną fałdę.

SZYJA:

Górna linia przebiega eleganckim łukiem od wyraźnie zaznaczonej nasady karku do kłębu. Szyja powinna być wystarczająco długa, okrągła, mocna, muskularna i sucha.

TUŁÓW:

Kwadratowy, oparty na silnych, prostych kończynach.

Kłęb: Powinien być zaznaczony.

Grzbiet: Włącznie z partią lędźwiową powinien być krótki, zwarty, prosty, szeroki i silnie umięśniony.

Zad: Lekko opadający, nieznacznie wypukły i szeroki. Miednica powinna być długa i zwłaszcza u suk, szeroka.

Klatka piersiowa: Głęboka, sięgająca aż do łokci. Głębokość klatki piersiowej równa jest połowie wysokości psa w kłębie. Dobrze wykształcone przedpiersie. Żebra dobrze wysklepione, ale nie beczkowate, sięgające daleko do tyłu.

Dolna linia: Przebiega eleganckim łukiem do tyłu, krótkie, napięte i lekko podciągnięte boki.

OGON:

Osadzony raczej wysoko niż nisko, normalnej długości, zachowany w stanie naturalnym.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: Patrząc od przodu powinny być proste, ustawione równolegle, o silnym kośćcu.

Łopatki: Długie, ukośne, mocno powiązane z tułowiem, nieprzesadnie umięśnione.

Ramiona: Długie i tworzące z łopatką kąt prosty.

Łokcie: Ani zbyt mocno przylegające do klatki piersiowej ani zbyt odstające.

Przedramię: Pionowe, długie i sucho umięśnione.

Staw nadgarstkowy: Mocny, dobrze zaznaczony lecz bez zgrubień.

Śródręcze: Krótkie, ustawione niemal pionowo do podłoża.

Łapy: Małe, okrągłe, zwarte; opuszki grube o twardej podszwie.

Kończyny tylne: Bardzo silnie umięśnione, mięśnie twarde i plastycznie uwidocznione. Kończyny oglądane z tyłu powinny być proste.

Udo: Długie i szerokie. Kąt stawu biodrowego i kolanowego jak najmniej rozwarty.

Kolano: W swobodnej postawie powinno sięgać linii poprowadzonej pionowo od guza biodrowego do podłoża.

Podudzie: Bardzo muskularne.

Staw skokowy: Mocny, dobrze zaznaczony, lecz bez zgrubień. Kąt w stawie skokowym wynosi ok. 140°.

Śródstopie: Krótkie, ustawione do podłoża pod kątem 95°-100°

Łapy tylne (stopy): Nieco dłuższe niż przednie, zwarte, grube opuszki o twardych podeszwach

CHODY:

Energiczne, pełne siły i elegancji.

SKÓRA:

Sucha, elastyczna, bez fałd.

SZATA:

Włos: Krótki, twardy, lśniący i przylegający do skóry.

Umaszczenie: Żółte lub pręgowane. Maść żółta występuje w różnych odcieniach, od jasnożółtego do ciemnorudobrazowego, przy czym za najładniejsze uważane jest umaszczenie pośrednie (czerwonożółte).

Maska czarna. Odmiana pręgowana ma na żółtym tle w wymienionych powyżej odcieniach, ciemne lub czarne pręgi przebiegające w kierunku żeber. Barwa tła musi wyraźnie kontrastować z barwą pręg. Białe znaczenia nie są zasadniczo niepożądane, mogą wręcz korzystnie wpływać na estetykę umaszczenia.

WIELKOŚĆ:

Mierzona w kłębie, wzdłuż łokci do podłoża: psy 57-63 cm, suki 53-59 cm.

Waga: psy powyżej 30 kg (przy wysokości w kłębie ok. 60 cm), suki ok. 25 kg (przy wysokości w kłębie ok. 56 cm)

WADY:

Każde odstępstwo od wzorca należy traktować jako wadę. Jej ocena powinna być proporcjonalna do stopnia tego odstępstwa.

Usposobienie i charakter: Agresywność, złośliwość, podstępność, nie zrównoważenie, brak temperamentu, bojaźliwość.

Głowa: Brak szlachetności i wyrazu, ponury wyraz, głowa pinczera lub buldoga, ślinienie się, widoczne zęby lub język, zbyt spiczasta lub zbyt lekka kufa, opadający grzbiet nosa, brązowa, jasna lub sezonowo rozjaśniająca się trufla nosa, tzw. jastrzębie oczy, niedopigmentowana trzecia powieka, uszy jeśli nie kopiowane - powiewające, na wpół lub całkiem stojące, uszy w kształcie płatka róży. Skrzywiona żuchwa lub listwa zębowa, wadliwe ustawienie zębów, zęby słabo wykształcone, wadliwe uzębienie będące skutkiem przebytej choroby.

Szyja: Krótka, gruba, obwisłe podgardle.

Tułów: Za szeroki i zbyt niski front, klatka piersiowa zawieszona między łopatkami, słaby, karpiowaty lub łękowaty grzbiet, długie, wąskie i mocno zapadnięte łędźwie, słabo związane z zadem, wysklepiona partia łędźwiowa, spadzisty zad, wąska miednica, obwisły brzuch, zapadnięte boki.

Ogon: Nisko osadzony, złamany.

Kończyny przednie: „Francuska postawa”, luźne łopatki, luźne łokcie, słaby staw nadgarstkowy, zajęcze, płaskie, lub mało zwarte łapy.

Kończyny tylne: Słabo umięśnione, zbyt słabo lub zbyt mocno kątowne, postawa szablasta, krowia lub kabłąkowata, zbyt blisko siebie ustawione pięty, wilcze pazury, zajęcze oraz płaskie, mało zwarte łapy.

Chody: Kołyszący chód, za krótki wykrok, inochód, sztywność.

Umaszczenie: Maska sięgająca poza kufę, zbyt blisko siebie ułożone lub tylko pojedyncze pręgi, brudny kolor tła, przemieszane barwy, nieestetyczne białe znaczenia, jak np. cała lub w połowie biała głowa, nietypowe umaszczenie oraz takie, gdzie białe znaczenia zajmują ponad 1/3 powierzchni barwy podstawowej.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Ogon z natury szczątkowy

UWAGA:

Psy muszą mieć dwa, normalnie rozwinięte jądra, w pełni usytuowane w mosznie.